अथ च एनम् नित्य-जातम् नित्यम् वा मन्यसे मृतम् ।
तथा अपि त्वम् महा-बाहो न एनम् शोचितुम् अर्हसि ॥

atha cai 'naṁ nityajātaṁ nityaṁ vā manyase mṛtam ।
tathā 'pi tvaṁ mahābāho nai 'naṁ śocitum arhasi ॥

अथ *atha* now च *ca* and एनम् *enaṁ* this (self) नित्यजातम् *nityajātaṁ* constantly born नित्यम् *nityaṁ* constantly वा *vā* or मन्यसे *manyase* thinkest मृतम् *mṛtaṁ* dead तथा अपि *tathā api* even then त्वम् *tvaṁ* thou महाबाहो *mahābāho* mighty armed न *na* not एनम् *enaṁ* this शोचितुम् *śocituṁ* to grieve अर्हसि *arhasi* (thou) oughtest

Or, if you conceive of Atman as given to constant births and deaths, even then, O mighty armed, you should not sorrow. 26

That there is nothing permanent, is the view of the materialists. The Lord now takes this standpoint for inquiry. Granting that this view is true, even then there is no ground for grieving. A man being given to theism, atheism, agnosticism, materialism or any other belief is not of much consequence. Irrespective of his creed, he must be free from sorrowing. It is despondency that takes away all manliness from man.

जातस्य हि ध्रुवो मृत्युः ध्रुवं जन्म मृतस्य च ।
तस्मादपरिहार्येऽर्थे न त्वं शोचितुमर्हसि ॥ २७

जातस्य हि ध्रुवः मृत्युः ध्रुवम् जन्म मृतस्य च ।
तस्मात् अ-परि-हार्ये अर्थे न त्वम् शोचितुम् अर्हसि ॥

jātasya hi dhruvo mṛtyuḥ dhruvaṁ janma mṛtasya ca ।
tasmād aparihārye 'rthe na tvaṁ śocitum arhasi ॥

जातस्य *jātasya* of the born हि *hi* for ध्रुवः *dhruvaḥ* certain मृत्युः *mṛtyuḥ* death ध्रुवम् *dhruvaṁ* certain जन्म